

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 7. De vitiis oppositis spei. Pars prima de desperatione,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

75. **S**pes Christiana definitur esse virtus infusa eaq; Theologica, per quam speramus à Deo vitam æternam, cum omnibus medijs ad eam consequendam necessarijs: ex Dei auxilio, gratia, & misericordia ac nostra cooperatione nobis provenientem. Cuius definitionis i. parte, quæ locum tenet generis, significatur id in quo spes communicat cum fide & charitate. Nam vt hæc, sic spes est virtus tum diuinit infusa: seu donum Dei ab ipso infusum animis nostris, iuxta illud Ecclesiastici 2. Ego mater pulchræ dilectionis & timoris & sanctæ spei] & ad Rom. 15. Deus spei repleat vos omni gaudio] tum etiam, Theologica, quoniam habet Deum tam pro obiecto (*Deum enim speramus quatenus est bonum nostrum*) quã pro fine: quia in Deum speramus, vt per ipsum & in ipso habituri nostram veram & completam beatitudinem.

Excludit autem tum spem acquisitam, qualem habent hæretici, qui vt fidem infusam, ita & spem infusam perdidit: tum spem humanam, quæ ponitur in homine; & præsumptionis potius quam veræ rationem habet: damnabilisque est, iuxta illud Plal. 145. Nolite confidere in principibus] ac illud Ierem. 17. Maledictus homo qui confidit in homine, &c.]

Reliquæ partes definitionis, tenentes locum differentie, continent primo actum spei, qui est sperare. Secundo, propriam illius obiectum, quod est vita æterna: eaque tam materialis, *quæ est Deus, quatenus nostrum summum bonum*: quam formalis, quæ est beatitudo in Deo, per quam ipse possidendus est à nobis. Tertio, obiectum secundarium: cuiusmodi sunt media ad beatitudinem consequendam necessaria: tum supernaturalia, præsertim gratia gratum faciens, & remissio peccatorum: tum temporalia, quæ ad hanc vitam agendam dum peregrinamur à Domino, sunt necessaria.

Postremo per illud quod dicitur, *ex Dei auxilio, &c.* continet ea quibus fulcitur spes, vt sit certa & firma; fulcitur enim gratia, misericordia, & promissione diuina: itemque meritis tum Christi imprimis, tum Sanctorum ac etiam nostris tãquam causis minus principalibus & instrumentis. Atq; ex his intelligitur. Primo, spem esse virtutem voluntatis cum actus illius, inclinatio scilicet in beatitudinem. Namque inclinari in bonum, non est intellectus sed voluntatis. Secundo, supponere fidem in intellectu. Nisi enim quis credat beatitudinem esse diuino auxilio obtinendam, non vtique eam sperat.

76. Tertio, conuenire quidem cum fide & charitate in eo, quod sit virtus Theologica, seu quæ circa Deum tanquam obiectum versetur, sed ab eis multum differre: præsertim à fide, quæ est in intellectu: & est bonorum ac malorum; præsentium, præteritorum, ac futurorum: vniuersalium ac particularium, ad nos aut ad alios spectantium: cum spes de se sit tantum bonorum futurorum & particularium ad nos spectantium. Atque fides sit prior spe: sicut mater, sua prole. Charitas autem vtraque posterior est origine, sed perfectione prior & durabilior: siquidem ex priori ad Corinth. c. 13. nunquam excidit:] ita vt perseueret in beatis in quibus fides & spes non inueniuntur, sed evacuantur per claram visionem plenamque fruitionem Dei.

PARS RELIQUA CAPITIS.

De præcepto spei.

77. **E**x tate præceptum diuinum de actu spei, patet per illud Plal. 4. Sacrificate sacrificium iustitiæ & sperate in Domino] & illud Plal. 61. Sperate in Domino omnis congregatio populi] ac deinde per alia quibus passim spes in Deum nobis in sacris literis commendatur. Ratioque suadet, quia omnis actus ad salutem æternam nobis necessarius, positus est in præcepto. ex communi Theologorum axiomate, fundato in verbis Domini Matth. 19. Nisi ad vitam ingredi serua mandata. Sed sperare in Deo, actus est ad salutem necessarius, iuxta illud ad Rom. 8. Spe salui facti sumus. Vnde spes in Conc. Trident. sess. 6. cap. 6. constituitur dispositio necessaria ad iustificationem: & consequenter ad vitam æternam, quæ non habetur sine iustifi-

78. catione. Itaque actus ille sperandi ex quo spes antea descriptus est, in præcepto: eo quæ obligante lib. mortali, cum detur de actu necessario ad æternam salutem. Est autem præceptum affirmatiuum, includens in se negatiuum de non desperando, neque precludens de misericordia Dei. Quæ ex parte, iuxta communem conditionem præceptorum negatiuorum, obligat pro omni tempore: ita vt nunquam liceat desperare, aut præsumere de misericordia Dei.

Abolute autem ac secundum se, pro conditione præcepti affirmatiui, obligat tantum pro tempore quo necessitas exigit illud impleri: vt exigere censetur (inquunt ad 2. 2. D. Thom. quest. 22. art. 1. Bannes dubio 2. & Gregorius à Valenzia disput. 2. quest. 4. puncto 1.) per se quidem, cum aliquis infestatur grauiori aliqua tentatione desperationis: quia tunc maxime, necessarium est animum contratio motu spei confirmare. Per accidens vero, cum aliquis tenetur animum spe munire ad superandam tentationem aliquam in materia aliarum virtutum: iuxta monitum Apostoli cum ait ad Titum 2. Abnegantes impietatem & sæcularia desideria, sobrie iuste & pie viuamus in hoc sæculo expectantes beatam spem, &c. Autem instat obligatio aliquid agendi, ad quod spes requiritur tanquam medium necessarium, vt obligatio penitentiarum. Nam sine spe venia, penitentiæ nemo potest vt patet ex dictis in præcedenti lib. 5. num. 38.

Sed vt iidem authores recte aiunt: hæc sperate, est peccatum idem cum eo quod committitur succumbendo tentationi: non item aliquid speciale. Vnde ipsum cum illo in confessione exprimere non est necesse, quod etiam expressit Sanchez in opere morali cap. 3. num. 3. in fine. Ratio vero est: quia vsus spei in tali casu non requiritur per se, sed solum vt medium opportunum ad peccatum vitandum in materia alterius virtutis. Extra eos casus autem, vt quis se præceptum istud impleuisse tuto existimet, inquit Bannes ibid. concl. 4. sufficit vti cum spe aliquoties in anno exercuerit: sicut aliquoties orasse sufficit ad implendum præceptum de oratione: vel certe, vt ait Gregor. à Valenzia. studuerit subinde exercere se in sperando in Deum.

CAP. VII.

De vitijs oppositis spei.

PRIMÀ PARS CÁPITIS.

De desperatione.

SUMMARIVM.

- 79 Definitio desperationis.
- 80 Diuisio desperationis in puram & mixtam, quæ vtraque peccatum est grauius contra Spiritum sanctum.
- 81 Alia diuisio in mentalem, verbalem & realem.
- 82 Dux adhuc alia: vna ex obiecto, & altera ex modis quibus contingit.
- 83 Desperationis causa, & effectus.
- 84 Sollicitudo temporalium quedam bona, & quedam mala: & in quo ab ea differat thesaurizatio, ac quando hæc sit, vel non sit licita.
- 85 Præsumptio multis modis dicitur: & eo quo hic accipitur, duplex est.
- 86 De vtraque quando contingat.
- 87 De vtraque item quod tum pura, tum mixta, seu coniuncta cum errore in fide, esse possit.
- 88 Quodque vtraque peccatum sit mortale: pura tamen minus graue, quam mixta.
- 89 Præsumptio peccatum est minus desperatione: & documentum obseruandum in iudicando de istem peccatis.

79. **D**e desperatione agunt D. Thom. & interpretes ipsius 2. 2. quest. 20. & Summularij in verbo Desperatio, atque alij: inter quos Viguierius in titulo De virtutibus Theologicis cap. 11. §. 1. eam definit esse diffidentiam

de assequenda beatitudine, propter defectum diuinæ gratiæ & meritorum propriorum: ut quando quis existimat se damnandum, eo quod non credat Deum miserum ipsum, indeque non intendit conuerti. Ita ille & recte: quia motus desperationis est contrarius motui spei ante descriptæ; unde ut sperare in materia propo- sita, est animo in beatitudinem tendere, tanquam in bonum arduum, quod possis diuina ope consequi: & proinde signis redaris ad illius procuratiōem.

80. Diuiditur autem desperatio primo ex forma in qua contingit in puram & mixtam. Pura dicitur, quæ est absque vilo errore intellectus circa fidem, id est, absque hæresi, vel alia infidelitate. Mixta vero, quæ est coniuncta cum dicto errore: ita scilicet ut per eam fides & spes amittantur, cum per puram amittatur sola spes: Ad cognoscendum vero quando contingat ea contingat, examinandus est actus intellectus à quo desperatio ipsa procedit. Si enim contineat errorem contra fidem, amittitur etiam fides, & est duplex peccatum nempe desperationis & infidelitatis. Sin secus, manet fides, & est vnicum peccatum desperationis: ut v.g. si quis desperet, quia putat non esse eternam beatitudinem, vel non esse Deum qui potest: aut qui parcedo peccatis, vult eam dare: ita desperat, ut simul erret contra fidem. Non item is qui desperat, quod putet Deum non parciturum sibi: aut le nunquam bene facturum. Non enim est contra fidem putare & dicere Deum non parciturum mihi, Ego bene, seu opera meritoria vitæ æternæ, nunquam faciam: cum de horum contrario non habeatur reuelatio diuina per Ecclesiam Catholicam proposita.

Porro vtraque illa desperatio peccatum est in Spiritum sanctum: de quo Nauar. in Enchir. cap. 23. num. 126. Ac pura peccatum est quidem minus quam mixta: sed tamen, ut D. Thomas in cit. quæst. 20. art. 3. recte ostendit, grauissimum. Tum quia vni de virtutibus Theologicis omnium præstantissimis repugnat: tum quia perniciosissimum est: utpote quo ablata spe salutis homo effrenate ruit in vitia, iuxta illud ad Ephel. 4. Desperantes tradiderunt semetipsos immunditiæ. Tum demum quia valde iniuriolum Deo: quia desperationis motus, conformis est falso iudicio de illo, quo indicatur non posse per ipsius misericordiam, quempiam obtinere salutem æternam. Quanquam est peccatum minus graue, quam infidelitas, & quam odium Dei. Ratio est, quia lædit Deum consideratum in ordine ad nos, seu prout à nobis in beatitudinem habendus est: cum infidelitas & odium Dei lædant ipsum secundum se: quoad attributa infallibilis veritatis, & summæ bonitatis.

81. Diuiditur secundo desperatio ex subiecto cui inest, in mentalem, quæ est tantum in voluntate: in verbalem quæ foras prorumpit in verba desperationis: ut Caius, Genes. 4. cum dixit, Maior est iniquitas mea, quam ut veniam mereat] & in realem, quæ prorumpit in actum vel opus, qualis fuit Iudæ proditoris, qui desperas laqueo se suspendit Matth. 27. & eorum qui dicunt Ierem. 18. Desperamus, post cogitationes nostras ibimus & vnusquisq; prauitatem cordis sui mali faciemus] & eorum qui, ut habet Apostolus ad Ephel. 4. Desperantes semetipsos tradiderunt impudicitia in operationem immunditiæ omnis, in auaritiā. De quorum numero esse merito censentur, qui semper male viuunt, ne vnquam penitentiam agant. De talibus enim cum Apost. ibid. vere dicimus: quod sicut gentes ambulent tenebris habentes obscuratum intellectum, alienatum à vitæ Dei, &c.

82. Diuiditur tertio ex obiecto circa quod versatur, in desperationem veniæ seu remissionis peccatorum, qualis fuit in Caimo & Iuda proditore: & in desperationem melioris vitæ, seu desistendi à vitis, & gratiæ obtinendæ ad exercenda virtutum opera: qualis est multorum in vitis enutritorum: & in desperationem gloriæ, vitæ ve æternæ consequendæ: qualis est impiorum, quæ describitur in cap. 2. libri sapientia.

Diuiditur quarto ex gradibus seu modis, quibus con-

tingit in tale peccatum prolabi. Quorum primus est, tum quam considerare attente, ea quæ possunt hominem in spem æternæ salutis erigere: ut sunt diuinæ promissiones in fal. viles, & adiumenta oblata à Deo. Secundus est, desperare de temporalibus & necessariis huius vitæ, nolendo se committere diuinæ prouidentia, nimiaque solitudine occupando se in talibus bonis congerendis: contra quam faciendum esse non modo præcipit, sed etiā aperte ostendit Dominus noster Matth. 6. Tertius est, desistere à studio orandi, aut perseverantia in oratione, eo quod non statim impetres quod petis, tanquam conducens ad salutem tuam: secus quam faciendum esse Dominus præcipit & ostendit duplici parabola apud D. Lucam cap. 11. Quartus est, desperare de veniæ & remissione peccatorum, quam nulli Deum in hac vitæ denegare, & frequenter sacræ literæ indicant: ut tum alibi tum maxime in Plal. 75. vers. 8. 9. 10. Nunquid in æternum proiciet, &c. Isai. 49. vers. 15. Nunquid oblitisci potest mulier infantem suum, &c.] & Iere. 3. Tu fornicata es cum amatoribus multis, tamen reuertere ad me, & suscipiam te.] Ac demum Luc. 15. vbi tres parabole proponuntur ad acclarandam in peccatores propensam Dei misericordiam. Quintus est, desperare de vitæ emendatione, ob re difficultatem & nostram fragilitatem, quasi Dei gratia non sit multo potentior. Non est enim impossibile omne verbum apud Deum: quod dicit Isai. 46. Lauamini, mundi estote, &c. si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix de alba nubur. Sextus est, diffidere de æterna sua salute, abieci illius spe; eo quod Deus (ut accidit ei qui Luc. 19. pecuniam Domini seruauit absconditam in sudario) concipiatur potius tanquam austerus & quasi tyrannus, quam ut pius pateat.

SECUNDA PARS CAPITIS.

De causa & effectibus desperationis.

83. Causa desperationis ex D. Thoma 2. 2. quæst. 20. art. 4. duplex est) vterim onuit amonem, qui sepe desperationem suggerit) prior quidem acedia seu tristitia quedam deiiciens animum, & reddens legnem ac ineptum ad operandum: per eam enim dominantem in affectu hominis, inducitur torpor quidam auertens à salute procuranda: posterior vero est luxuria, cui qui deditus est, non audeat aggredi opera dura, & aspera virtutum ac penitentia, quibus mereatur salutem æternam.

Effectus desperationis est quoque duplex, vnus, nimia sollicitudo rerum temporalium: alter, thesaurizatio seu aggregatio diuitiarum.

84. Circa priorem (de quo sacri interpretes ad cap. 6. D. Matth. & Summularij in verbo Sollicitudo) notandum est sollicitudinem temporalem, quandam esse laudabilem & quandam vituperabilem: laudabilis est enim, quæ suscipitur ex necessitate naturæ, seu ad procuranda vitæ necessaria, ne Deum tentemus, & vt orium fugiamus, ac vitutem exerceamus. Nam si talis esset illicita, non diceretur Genes. 2. In sudore vultus tui vesceris pane tuo. Nec in Proverbijs cap. 6. vers. 6. piger mitteretur ad formicam, quæ æstate parat & congregat, quod in hyeme comedat. Laudabilis item est quæ suscipitur ex deuotione & charitate: vt illa de qua Luc. 10. Martha Martha sollicita es.] & ad Rom. 12. Qui præest in sollicitudine.] & 2. Corin. h. 11. Sollicitudo omnium ecclesiarum.]

Vituperabilis autem est sollicitudo superflua, & immoderata, quæ reprehenditur à Domino nostro Matth. 6. graueque peccatum esse ostendunt, sex (quæ & ipsa per se peccata sunt) in quibus ea consistit. Primum est, intentione voluntatis ferri in bona temporalia tanquam in finem, vitæque scopum. Ad quod loco citato prohibet Dominus dicens, Nolite vobis thesaurizare super terram. Vbi est thesaurus tuus, ibi & cor tuum erit. Quibus verbis cum indicetur, talem sollicitudinem cōtinere auersionem à Deo, cum conuersione ad creaturam, indicatur consequenter peccatum esse.

Secundum est, nimio studio quærere temporalia: ita vt spiritalia amittas propter ea. Id quod reprehendit Domi-

nus dicens. Primum querit regnum Dei & iustitiam eius, & hæc omnia adiciuntur vobis.

Tertium est, nimis timere ne temporalia deficiant, præfertim necessaria ad vitam: quem timore si Dominus repellit tribus argumentis. Primo, quod anima plus sit quàm esca, & corpus plus quam vestimentum; quasi dicat, Deum qui animam & corpus nobis dedit, sine nostra anxia sollicitudine; daturum esse nobis, siue eadem, victum & vestitum. Secundo, quod plantis & bestiis prouideatur sine tali sollicitudine. Considerate, inquit, filia agri, &c. Tertio, quod gentes talia inquirant: quasi dicat: Talem timorem prouenire ex defectu fidei, seu rectæ existimationis de prouidentia Dei.

Quartum est, non satis considerare de habendo auxilio diuino, ad obtinenda talia bona: cui obuiat Christus inquis: Scit Pater vester, quia his omnibus indigetis. Quintum est, nimirum considerare suis viribus & industria ad talia consequenda. Id quod reprehendit Dominus inquis: Quis vestrum potest ad staturam suam adijcere cubitum vnum. Sextum est, talem sollicitudinem nimiam, protrahere in futurum; contra quod ait idem Dominus, Nolite solliciti esse in crastinum.

De thesaurizatione illud solum occurrit notandum, eam à sollicitudine, de qua dictum est differre solum, quod sit superfluum, cum illa sit necessarium: & ideo dici superabundantem in posterum prouidentiam. Est autem illicita, sicut & antedicta sollicitudo quando immoderata est, & prouenit ab affectu nimio & cupiditate diuitiarum; prohibeturque maxime per citata verba Domini nostri, Nolite vobis thesaurizare super terram. Licita est vero, cum prouenit ex affectu ordinato prouidendi suis in futurum: vt cum parentes thesaurizant suis filiis, vt eis relinquunt patrimonium sufficiens ad statum suum fouendum, vel ad filias honesto matrimonio collocandas: quomodo Apost. in posteriori ad Corinth. cap. 12. ait parentes debere thesaurizare filiis. Licita est similiter cum prouenit ex affectu pietatis: vt si aliquis thesaurizat ad ædificandam Ecclesiam, vel monasterium, vel xenodochium, vel alium pium locum: vel vt pauperes alar, aut quotem pauperibus puellis suppeditet.

TERTIA PARS CAPITIS.

De presumptione.

85. **N**omen presumptionis quadrupliciter accipitur. Primo pro robusta quadam spe: vt cum dicitur Iudith. 6. Non derelinquis præsumentes de te. Secundo, pro coniectura quadam: vt cum Sapientia. 7. dicitur: Semper præsumunt saua, perturbata conscientia: sicque frequenter sumitur à Iustis peritis. Tertio, pro vitio per excessum opposito virtuti magnanimitatis: cum quis scilicet molitur & aggreditur ea quæ facultatem suam longe excedunt: de quo D. Thomas 2. 2. quæst. 130. Quarto, pro vitio virtuti spei contrario per excessum: quomodo post D. Thomam 2. 2. quæst. 21. de presumptione in presentiarum loquimur: vt nimirum est vitium, quo quis sperat à Deo, liquid, quod secundum legem ipsius ordinariam non est possibile. Distingui potest autem in illam, qua quis nimium confidit diuinæ misericordiæ: & in illam qua nimium confidit humanis viribus suis vel alienis.

86. Harum prior tunc contingit, cum aliquis sperat se consecuturum veniam peccatorum sine penitentia, & conuersione ad Deum; aut se quotiescumque libuerit etiam si perseveret in peccato, eandem penitentiam & conuersionem habiturum: aut se non excidurum à diuina gratia, nec puniendum quantumcumque peccator sit; aut demum se consecuturum vitam æternam sine vllis operibus meritoris. Hæc vt D. Thom. in cit. quæst. 21. art. 3. ostendit: non tantum opponitur spei, sed etiam timori Dei, de quo postea: illi tamen magis, quam huic: nasciturque ex superbia, qua quis reputat se dignum, cui Deus misericordiam præstet.

Posterior vero cõtingit, cum quis sperat beatitudinem, tanquam debitam suis naturalibus meritis: aut obtinendam suis viribus absque Dei gratia. Qua infania laborat,

qui nihil curans de gratia Dei, sperat se beatitudinem consecuturum, quia doctus est, vel quia nobilis, aut potens in armis, aut diuitiis affluens, aut aliqua alia naturali dote præstat: & hæc opponitur per excessum virtuti magnanimitatis; sicut pusillanimitas per defectum: nasciturque ex inani gloria, vt D. Thom. docet in cit. q. 21. art. 4.

87. Vtraque adhuc potest esse vel pura, id est, absq; hæresi, vel alia infidelitate: vt in multis Catholicis male viuentibus: in quibus præsumentibus, iudicium intellectus inuenitur esse sine errore contra fidem: vel mixta id est, coniuncta cum hæresi aut alia infidelitate: cuiusmodi fuit in Pelagianis, qui præsumebant se saluandos viriis naturæ & solis liberi arbitrij. Huiusmodi est etiam Lutheranorum & Calvinianorum, qui præsumunt se saluandos sola fide, sine vllis bonis operibus & meritis.

88. Præsumptio autem mixta peccatum est longe grauius, quam pura: quamquam hæc quoque peccatum est mortale, tanquam notabiliter iniuriosa Deo, cuius prouidentiam & iustitiam lædit grauitur: estque de numero peccatorum quæ dicuntur esse contra Spiritum sanctum, vt videre est apud Nauarr. in Enchir. cap. 23. in fine: vnde nequissima dicitur Ecclesiastici 37. vers. 3. Nec in ea (vt nec in desperatione) datur excusatio ex materia paritate: sed solum ex defectu deliberationis, vt alius citatus Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 34. num. 7. sub finem bene notat. Et ratio est, quia læsio attributi diuini parua censeri nequit ex parte materia infinitæ totaliter. Cum autem, sicut prædictum est: duplex sit, vna de misericordia Dei, altera de viribus humanis: illa grauius peccatum est, quam hæc vt docet D. Thom. in eadem quæst. 21. art. 1. ad 1. Ratioque est quia illa facit Deum non iustum, vt qui in danda salute, nullam rationem habeat boni vel mali operis: hæc vero facit hominem maiorem quam sit. At minus malum est te ipsum maiorem facere quam sis, quam Deum aliqua sua perfectione minuire. Vnde intelligitur grauius nunc esse in Lutheranis & Calvinianis peccatum præsumptionis, quam olim fuerit in Pelagianis.

89. Si quaras, an præsumptio sit peccatum maius desperatione. Respondet D. Thom. in sequenti art. 2. esse peccatum minus: quia minus est lædere Dei iustitiam, quod fit per præsumptionem: quam lædere misericordiam, quod fit per desperationem. Nam misereri semper & parcere, magis est Deo proprium propter infinitam suam bonitatem, quam punire.

Cæterum iudicanti de his peccatis obseruandum est: de ratione quidem eorum esse conformitatem voluntatis cum aliquo falso intellectus iudicio, sed non esse necessarium (quod etiam admonet Gregor. & Valen. 22. disput. 2. quæst. 3. puncto 1. & 2.) id ipsum iudicium præcessisse actu, adeo vt possit quis desperatione peccare quantumuis nõ iudicet sibi impossibilem esse assecutionem beatitudinis, si voluntate beatitudinem ipsam perinde refugiat, ac si iudicaret impossibilem sibi esse illius assecutionem. Item possit peccare presumptione is, qui quamuis non habeat iudicium falsum circa prouidentiam & iustitiam Dei in remunerandis bonis, & puniendis malis operibus: tamen voluntate sua in æternam salutem tendit, perinde ac si ea possit sine meritis & penitentia obtineri.

TRACTATUS III.

De charitate, & ei contrarijs.

DE hac materia copiose D. Thomas 2. 2. quæst. 23. ad 1. ad nostrum autem institutum sufficit hoc loco dicere aliquid. 1. De charitatis natura. Secundo, de illius dignitate, necessitate & præcepto. 3. De peccatis contrariis charitati in Deum. Quarto, de peccatis contrariis charitati in nos ipsos: & postremo de peccatis contrariis charitati in proximum.